

เอกสารวิชาการส่วนบุคคล
(Individual Study)

การใช้ฐานความจำเป็นเพื่อประโยชน์โดยชอบด้วยกฎหมาย
(legitimate interest) ใน พรบ.คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒
ภายใต้หลักนิติธรรม

จัดทำโดย นายรณชัย กองบุญมา
รหัส ๖๕๑๐๒๗

รายงานนี้เป็นส่วนหนึ่งของการอบรม
หลักสูตรนิติธรรมเพื่อประชาธิปไตย รุ่นที่ ๑๐
วิทยาลัยศาลรัฐธรรมนูญ
สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ

ลิขสิทธิ์ของสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ

การใช้ฐานความจำเป็นเพื่อประโยชน์โดยชอบด้วยกฎหมาย (legitimate interest) ใน พรบ.คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ภายใต้หลักนิติธรรม

รณชัย กองบุญมา^๑

บทนำ

พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ เป็นกฎหมายที่ถูกต้องโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าของข้อมูล อาจกล่าวได้ว่า กฎหมายดังกล่าวมีขึ้นเพื่อคุ้มครองสิทธิของประชาชนโดยทั่วไปหรือเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล (Data Subject) ตามที่ปรากฏในกฎหมาย ซึ่งใจความสำคัญคือหากผู้ใดจะใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นเพื่อกระทำการใดๆ จะต้องใช้อย่างจำกัดและเท่าที่จำเป็น รวมถึงจะต้องพิจารณาฐานการประมวลผลการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลที่ปรากฏในกฎหมาย นอกจากนี้ ยังต้องมีหน้าที่ในการแจ้งการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลให้แก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลให้ทราบอีกด้วย สรุปได้ว่า กฎหมายนี้มีขึ้นเพื่อสร้างความปลอดภัยและเป็นส่วนตัวให้แก่เจ้าของข้อมูล

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ต้องพิจารณาคือ ฐานการประมวลผลการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งปรากฏฐานความจำเป็นเพื่อประโยชน์โดยชอบด้วยกฎหมาย (legitimate interest) ซึ่งเป็นหลักการที่ต้องอาศัยดุลยพินิจของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล (Data Controller) ในการตีความ อย่างไรก็ตาม ปัญหาในทางปฏิบัติคือผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลเป็นผู้ที่ได้ประโยชน์จากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าของข้อมูล จากข้อเท็จจริงดังกล่าว อาจทำให้เกิดการขัดกันแห่งผลประโยชน์ (Conflict of Interest) และอาจทำให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลใช้ดุลยพินิจในการตีความฐานการประมวลผลการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลอย่างกว้างจนทำให้เกิดการกระทบสิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลในที่สุด ดังนั้น การตีความการใช้ฐานความจำเป็นเพื่อประโยชน์โดยชอบด้วยกฎหมาย (legitimate interest) ในพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ จึงควรใช้หลักนิติธรรมเป็นส่วนหนึ่งในการพิจารณาใช้ฐานดังกล่าว เพื่อไม่ให้เกิดการกระทบสิทธิของประชาชนซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล อันจะเป็นการขัดกับเจตนารมณ์ในการประกาศใช้กฎหมายฉบับนี้

^๑ ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร บริษัท จันวาณิช ซีเคียวริตี้ พรินท์ติ้ง จำกัด

เนื้อหา

ก่อนที่จะพิจารณาการนำหลักนิติธรรมมาเป็นส่วนหนึ่งในการพิจารณาสำหรับการใช้ฐานความจำเป็นเพื่อประโยชน์โดยชอบด้วยกฎหมาย (legitimate interest) ในพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ จำเป็นที่จะต้องศึกษาค้นคว้านิยามความหมายรวมถึงหลักการของ “หลักนิติธรรม”

เป็นที่ทราบกันดีว่า “หลักนิติธรรม” (Rule of Law) ได้ถูกทำให้เป็นที่รู้จักแพร่หลายอย่างเป็นระบบขึ้นครั้งแรก โดยนักกฎหมายรัฐธรรมนูญที่มีชื่อเสียงของอังกฤษคือ เอ.วี.ไดซี (A.V.Dicey) จากหนังสือ “Law of the Constitution” ซึ่งตีพิมพ์ขึ้นครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. ๑๘๘๕ แบบฉบับของหลักนิติธรรมตามทัศนะของไดซีแสดงออกโดยนัยสำคัญ ๓ ประการ คือ

๑. การที่ฝ่ายบริหารไม่มีอำนาจลงโทษบุคคลใดได้ตามอำเภอใจ เว้นเพียงในกรณีที่มีการละเมิดกฎหมายโดยชัดแจ้ง และการลงโทษที่จะกระทำได้นั้นจะต้องกระทำตามกระบวนการปกติของกฎหมายต่อหน้าศาลปกติของแผ่นดิน
๒. ไม่มีบุคคลใดอยู่เหนือกฎหมาย ไม่ว่าจะเขาผู้นั้นจะอยู่ในตำแหน่งหรือเงื่อนไขประการใด ทุก ๆ คน (ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือบุคคลธรรมดา) ล้วนต้องตกอยู่ภายใต้กฎหมายและศาลเดียวกัน
๓. หลักทั่วไปของกฎหมายรัฐธรรมนูญหรือสิทธิขั้นพื้นฐาน (fundamental rights) ของประชาชนเป็นผลมาจากคำพิพากษาของศาลหรือกฎหมายธรรมดา มิใช่เกิดขึ้นจากการรับรองค้ำประกันเป็นพิเศษโดยรัฐธรรมนูญ ดังกรณีของรัฐธรรมนูญประเทศอื่น

กล่าวโดยสรุป จะเห็นได้ว่าหลักนิติธรรมที่ไดซีกล่าวไว้ก็คือหลักที่ใช้กฎหมายปกครองประเทศ โดยหลักนี้มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับระบบกฎหมาย Common law ที่ใช้ในประเทศอังกฤษ นั่นก็คือ

๑. ระบบ Common Law จะไม่มีการแยกกฎหมายออกเป็นกฎหมายเอกชนหรือกฎหมายมหาชน กฎหมายที่มีอยู่จะใช้กับทั้งประชาชนและเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างเสมอกัน
๒. ระบบ Common Law จะไม่มีการแยกศาลปกครองหรือศาลรัฐธรรมนูญออกจากศาลยุติธรรม แต่ถือว่าศาลยุติธรรมสามารถพิพากษาได้ทั้งคดีแพ่ง คดีอาญา คดีปกครอง หรือแม้แต่คดีรัฐธรรมนูญ
๓. ระบบ Common Law ถือว่าคำพิพากษาของศาลเป็นบ่อเกิดที่สำคัญของกฎหมาย ไม่ว่าจะ เป็นพระราชบัญญัติหรือรัฐธรรมนูญ

ระบบกฎหมายของไทย

ประเทศไทยใช้ระบบกฎหมาย Civil Law หรือเรียกว่าระบบประมวลกฎหมาย หรือระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษร ซึ่งเป็นระบบกฎหมายที่ได้รับอิทธิพลมาจากกฎหมายโรมัน ลักษณะพื้นฐานของ Civil Law คือ เป็นกฎหมายที่บัญญัติไว้เป็นลายลักษณ์อักษร เป็นระบบประมวล และมีได้ตัดสินตามแนวคำพิพากษาของศาล ระบบกฎหมายดังกล่าวจึงได้ยึดถือฝ่ายนิติบัญญัติเป็นบ่อเกิดหลักของกฎหมาย และระบบศาลมักจะใช้วิธีพิจารณาโดยระบบไต่สวน และศาลจะไม่ผูกพันตามคำพิพากษาในคดีก่อนๆ

Civil Law ดำเนินจากนัยนามธรรม วางระเบียบหลักการทั่วไป และแบ่งแยกกฎระเบียบสารบัญญัติ ออกจากระเบียบพิจารณาความ ในระบบนี้จะให้ความสำคัญกับกฎหมายลายลักษณ์อักษรเป็นลำดับแรก เมื่อมีข้อเท็จจริงปรากฏขึ้น จะพิจารณาก่อนว่ามีกฎหมายลายลักษณ์อักษรบัญญัติไว้หรือไม่เกี่ยวกับข้อเท็จจริงดังกล่าว ถ้ามีก็จะนำกฎหมายที่บัญญัติไว้นั้นนำมาปรับใช้กับข้อเท็จจริง หากไม่มีกฎหมายให้พิจารณาจารีตประเพณีแห่งท้องถิ่นนั้น ๆ จารีตประเพณีก็คือ ประเพณีที่ประพฤติและปฏิบัติกันมานาน และไม่ขัดต่อศีลธรรม ถ้าไม่ปฏิบัติตามก็ถือว่าผิดและถ้าไม่มีจารีตประเพณีที่เกี่ยวข้อง กฎหมายจะอนุโลมให้ใช้บทบัญญัติที่ใกล้เคียงอย่างยิ่งก่อน จนในที่สุดหากยังไม่มีบทกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่งอีก ก็ให้นำหลักกฎหมายทั่วไปมาปรับใช้ ดังนั้น ในระบบนี้จึงไม่มียึดหลักคำพิพากษาเดิม จะต้องดูตัวบทก่อนแล้วถึงจะตัดสินคดีได้^๒

จะเห็นได้ว่าแม้ประเทศไทยจะใช้ระบบ Civil Law แต่ได้มีการรับหลักการของหลักนิติธรรมอันเป็นหลักการที่ปรากฏอยู่ในระบบกฎหมาย Common Law โดยได้มีการกล่าวถึงหลักนิติธรรมไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยด้วย หากเราศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการของระบบกฎหมายไทยจะพบว่าในสมัยรัชกาลที่ ๕ ได้มีการส่งพระราชโอรสและข้าราชการไปศึกษาด้านกฎหมายจากประเทศอังกฤษเป็นจำนวนมาก ซึ่งรวมถึงพระองค์เจ้ารพีพัฒนศักดิ์ พระบิดาแห่งกฎหมายไทย ทำให้ประเทศไทยได้รับอิทธิพลของระบบกฎหมาย Common Law เนื่องจากพระองค์เจ้ารพีพัฒนศักดิ์ได้ทรงจัดตั้งโรงเรียนสอนกฎหมายในกระทรวงยุติธรรมขึ้น โดยมีการนำหลักกฎหมายของประเทศอังกฤษใช้วางพื้นฐานในการศึกษา การสอนกฎหมายจึงได้รับอิทธิพลจากหลักกฎหมายจารีตประเพณีอังกฤษเป็นอย่างมาก ต่อมาพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงจัดตั้งเนติบัณฑิตยสภาขึ้น โดยเลียนแบบเนติบัณฑิตยสภาของประเทศอังกฤษเป็นสถาบันส่งเสริมความรู้วิชาซีพกฎหมาย และในปี พ.ศ. ๒๔๙๑ จึงมีการจัดตั้งสำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภาขึ้น อิทธิพลในการศึกษากฎหมายแบบอังกฤษได้ถ่ายทอดมาถึงการศึกษาระดับบัณฑิตด้วย

^๒ <https://oia.coj.go.th/th/file/get/file/2018092563cb8becd9b643af1869b6cadb530b1c194901.pdf>

เนื่องจากอาจารย์ผู้สอนกฎหมายหลายท่านได้สำเร็จการศึกษาจากประเทศอังกฤษและประเทศอเมริกาเป็นส่วนใหญ่^๓ ในทัศนะของผู้เขียนจึงเข้าใจว่า การที่ประเทศไทยใช้ระบบกฎหมายแบบ Civil Law แต่มีการกล่าวถึงหลักนิติธรรมซึ่งปรากฏในระบบกฎหมายแบบ Common Law ไว้ในรัฐธรรมนูญซึ่งถือเป็นกฎหมายที่มีลำดับศักดิ์สูงสุดในประเทศอาจเป็นเพราะประเทศไทยได้รับอิทธิพลการศึกษากฎหมายจากระบบ Common Law นั้นเอง

หลักนิติธรรมตามบริบทขององค์กรต่าง ๆ

สหภาพยุโรปได้กำหนดตัวชี้วัดที่สำคัญของหลักนิติธรรมไว้ว่า หลักนิติธรรมประกอบด้วย

๑. ความชอบด้วยกฎหมาย รวมถึงความโปร่งใส ความรับผิดชอบ และความเป็นประชาธิปไตย
๒. ความแน่นอนของกฎหมาย
๓. การห้ามใช้อำนาจตามอำเภอใจ
๔. การเข้าถึงความยุติธรรมต่อศาลที่เป็นอิสระและปราศจากการเอนเอียง
๕. การเคารพสิทธิมนุษยชน
๖. การไม่เลือกปฏิบัติ และหลักความเสมอภาคภายใต้กฎหมาย

นอกจากนี้ ยังปรากฏหลักนิติธรรมในอารัมภบทของกฎบัตรอาเซียน ซึ่งเป็นธรรมนูญหลักของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ASEAN) ระบุว่า “ประเทศสมาชิกของประชาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (อาเซียน) จะต้องยึดมั่นในหลักประชาธิปไตย หลักนิติธรรม และหลักธรรมาภิบาลในการเคารพและปกป้องสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน” นอกจากนี้ มาตรา ๑ (๗) ของกฎบัตรยังกล่าวถึงวัตถุประสงค์ของอาเซียนประการหนึ่งว่า “เพื่อเสริมสร้างประชาธิปไตย ธรรมาภิบาล และหลักนิติธรรม และเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน” เป็นต้น^๔

บทบาทของหลักนิติธรรมในการคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐาน

หลักนิติธรรม คือการมีสิทธิและเสรีภาพในความเป็นมนุษย์ บุคคลทุกคนย่อมได้รับความคุ้มครองในสิทธิและเสรีภาพตามขอบเขตของกฎหมาย โดยสิทธิและเสรีภาพของประชาชนไม่ได้อยู่แต่เฉพาะตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ หรือตามที่กฎหมายกำหนดไว้เป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น แต่ยังปรากฏอยู่ใน

^๓ อ้างแล้ว

^๔ <http://www.polsci-law.buu.ac.th/journal/document/9-1/15.pdf>

กฎหมายจารีตประเพณีอีกด้วย และหากเกิดความเสียหายขึ้นกับบุคคลใดจากการที่มีผู้กระทำความผิดตามกฎหมาย บุคคลผู้นั้นจะต้องไปรับการเยียวยาในทันที^๔

ในคำปรารภของปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ได้มีการกล่าวถึงหลักนิติธรรมในแง่ของการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน โดยมีใจความว่า “...ด้วยเหตุที่เป็นสิ่งจำเป็น สิทธิมนุษยชนควรได้รับความคุ้มครองโดยหลักนิติธรรม ถ้าไม่พึงประสงค์ให้มนุษย์ต้องถูกบีบบังคับให้หาทางออก โดยการกบฏต่อพระราชและการกดขี่อันเป็นที่พึงแห่งสุดท้าย...”

ตามที่ได้กล่าวไปในข้างต้นว่าหลักนิติธรรมเป็นหลักการที่ปรากฏในระบบกฎหมายแบบ Common Law ซึ่งในประเทศอังกฤษนั้นไม่มีรัฐธรรมนูญที่เป็นลายลักษณ์อักษร การประกันสิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลในประเทศอังกฤษ จึงไม่ได้เป็นการประกันในระดับรัฐธรรมนูญ สิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลในประเทศอังกฤษ ไม่ได้มีฐานะเป็นกฎหมายที่มีผลใช้บังคับโดยตรงและอยู่ในลำดับชั้นที่สูงกว่ากฎหมายธรรมดาที่ตราขึ้นโดยรัฐสภา อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัติบุคคลย่อมได้รับการประกันสิทธิขั้นพื้นฐานโดยองค์การตุลาการ ในขณะที่ประเทศทางภาคพื้นยุโรป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระบบกฎหมายเยอรมัน การคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลเป็นการคุ้มครองในระดับรัฐธรรมนูญ กล่าวคือ สิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลที่ได้รับการบัญญัติไว้ใน “กฎหมายพื้นฐาน” ซึ่งถือว่าเป็นรัฐธรรมนูญของประเทศเยอรมนีนั้น ผูกพันทั้งองค์กรนิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการในฐานะที่เป็นกฎหมายที่มีผลใช้บังคับได้โดยตรง ซึ่งหมายความว่าในการตรากฎหมายขึ้นใช้บังคับ องค์กรนิติบัญญัติมีหน้าที่ในทางรัฐธรรมนูญที่จะต้องไม่ตรากฎหมายให้ขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิขั้นพื้นฐาน มิฉะนั้นย่อมต้องถือว่ากฎหมายดังกล่าวขัดต่อรัฐธรรมนูญ^๖

ตัวอย่างการใช้หลักนิติธรรมเพื่อการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน เช่น ในประเทศสหรัฐอเมริกา ได้มีการพัฒนาหลักนิติธรรมในกฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญา (Due Process in Criminal Justice System) ในรัฐธรรมนูญฉบับต่าง ๆ อีกหลายประการ ซึ่งนับเป็นตัวอย่างของความโดดเด่นในการพัฒนาคุ้มครองสิทธิของประชาชนในทางกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาหลักการพิสูจน์โดยปราศจากข้อสงสัย (beyond reasonable doubt standard) หลักเสรีภาพที่ปลอดจากการตรวจค้นและการยึด (freedom from search and seizure) การห้ามการลงโทษที่โหดร้ายและผิดปกติ (prohibition on cruel and unusual punishment) หลักเรื่องสิทธิที่จะได้รับการปรึกษา (Right to counsel) หลักอภิสิทธิ์ที่จะไม่ให้การเป็นพยานต่อตนเอง (Privilege against self-incrimination) และหลักสิทธิที่จะ

^๔ <http://web.krisdika.go.th/pdfPage.jsp?type=act&actCode=13764>

^๖ http://web.senate.go.th/lawdatacenter/includes/FCKEditor/upload/Image/b/b142%20jul_9_1.pdf

ได้รับการพิจารณาคดีโดยรวดเร็ว (Right to speedy trial) เป็นต้น ซึ่งผู้ที่ตีความกฎหมายเพื่อคุ้มครองสิทธิของประชาชนก็คือศาลในคดีต่าง ๆ นั้นเอง^๗

นอกเหนือจากรัฐธรรมนูญแล้ว กฎหมายฉบับต่าง ๆ ของสหรัฐอเมริกายังให้ความสำคัญแก่หลัก Due Process ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของหลักนิติธรรม โดยหลัก Due Process ของสหรัฐอเมริกาที่เดิมเน้นในเรื่องกระบวนการ (Procedural Due Process of Law) และต่อมาได้พัฒนาความคุ้มครองในทางเนื้อหา (Substantive Due Process of Law) ด้วย ซึ่งไม่ใช่แค่เรื่องหลักประกันสิทธิมนุษยชนหรือสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนในทางกฎหมายอาญาหรือกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาตามตัวอย่างข้างต้นเท่านั้น หากแต่รวมถึงความคุ้มครองตามกฎหมายอื่น ๆ ด้วย เช่น กฎหมายปกครองและกฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง (Administrative Procedure Law) ก็กำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการตามแนวทางที่ดีตามกฎหมาย เป็นต้น

พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒

พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ (Personal Data Protection Act : PDPA) ที่บังคับใช้ในประเทศไทยนี้ จะมีบทบาทในการคุ้มครองและให้สิทธิที่เราควรมีต่อข้อมูลส่วนบุคคลของเราเองได้ รวมไปถึงการสร้างมาตรฐานของบุคคลหรือนิติบุคคล ในการเก็บข้อมูลส่วนบุคคล, รวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล, ใช้ข้อมูลส่วนบุคคล หรือเพื่อการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลก็ตาม ซึ่งล้วนแล้วเกี่ยวข้องกับกฎหมายฉบับนี้ที่จะต้องปฏิบัติตาม หากผู้ใดหรือองค์กรใดไม่ปฏิบัติตามย่อมมีโทษตามกฎหมายตามมา ซึ่งบทลงโทษของการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายดังกล่าวนี้มีทั้งโทษทางแพ่ง โทษทางอาญา และโทษทางปกครองด้วย^๘

การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล จุดเน้นคือ “การเก็บรวบรวม การใช้ หรือเปิดเผย” ซึ่งเริ่มตั้งแต่การเก็บรวบรวมข้อมูล หากมีการเก็บข้อมูลของผู้ใดจะต้องขอความยินยอมและแจ้งวัตถุประสงค์การเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยต่อเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลนั้น และจะเก็บข้อมูลได้เท่าที่จำเป็นเท่านั้น สำหรับความยินยอมของเจ้าของข้อมูลจะต้องเป็นการให้ความยินยอมก่อนหรือขณะจัดเก็บข้อมูล โดยที่เจ้าของข้อมูลเข้าใจในวัตถุประสงค์ของการจัดเก็บตามที่แจ้ง ในส่วนของ Sensitive Data หรือข้อมูลที่อ่อนไหวต่อความรู้สึกของบุคคล ซึ่งโดยปกติห้ามเก็บ แต่ก็จะมีข้อยกเว้นในบางกรณีตามกฎหมาย สำหรับขอความ

^๗ <http://v-reform.org/wp-content/uploads/2012/07/20111230155024654.pdf>

^๘ <https://t-reg.co/blog/t-reg-knowledge/what-is-pdpa/>

ยินยอมในการจัดเก็บข้อมูลประเภท Sensitive Data จากเจ้าของข้อมูล จะต้องชัดเจนว่าเป็นการให้ความยินยอมโดยชัดแจ้งจากเจ้าของข้อมูล (Explicit Consent) จึงจะสามารถจัดเก็บได้^๙

ความหมายของ “ข้อมูลส่วนบุคคล” ที่ปรากฏอยู่ใน พรบ.คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล หมายถึง ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลที่ทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้น ได้ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมจะเป็นรูปแบบใดก็ตาม เช่น รูปกระดาศหรืออิเล็กทรอนิกส์ ตัวหนังสือรูปภาพหรือเสียง โดยครอบคลุมตั้งแต่ ชื่อ นามสกุล หมายเลขบัตรประชาชน เบอร์โทรศัพท์ ที่อยู่ อีเมล ซึ่งถือเป็นข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไปตามนัยของกฎหมายดังกล่าว

นอกจากข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไปที่ได้กล่าวไว้ในข้างต้นแล้ว กฎหมายยังคุ้มครองไปถึงข้อมูลส่วนบุคคลที่มีความอ่อนไหว (Sensitive Data) เช่น เชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ความเห็นทางการเมือง ความเชื่อ ลัทธิ ศาสนา พฤติกรรมทางเพศ ประวัติอาชญากรรม ข้อมูลทางด้านสุขภาพ ข้อมูลทางพันธุกรรม ข้อมูลชีวภาพ Cookies ID EMEI หรือ Device ID ที่สามารถเชื่อมต่อ Server ได้เพื่อระบุตัวอุปกรณ์แม้ไม่เปิดเผยชื่อ – นามสกุลผู้ใช้เลยก็ตาม อย่างไรก็ตาม กฎหมายดังกล่าวจะไม่ได้หมายความรวมถึงข้อมูลของผู้ที่ถึงแก่กรรม

PDPA กำหนดให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนบุคคลทั้งหมด ๓ ฝ่าย ประกอบด้วย เจ้าของข้อมูล ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล และผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล โดยมีรายละเอียดดังนี้

- เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล (Data Subject) ตามกฎหมายไม่ได้ให้คำนิยามไว้ อย่างไรก็ตาม ในเอกสารแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งจัดทำโดยศูนย์วิจัยกฎหมายและการพัฒนา คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ระบุว่า เจ้าของข้อมูล หมายถึง บุคคลที่ข้อมูลส่วนบุคคลนั้นระบุไปถึง ทั้งนี้ ไม่ใช่กรณีที่บุคคลมีความเป็นเจ้าของ (Ownership) ข้อมูล หรือเป็นผู้สร้างหรือเก็บรวบรวมข้อมูลนั่นเองเท่านั้น และ “บุคคล” (Natural Person) ในที่นี้หมายถึง บุคคลธรรมดาที่มีชีวิตอยู่ ไม่รวมถึง “นิติบุคคล” (Judicial Person) ที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย เช่น บริษัท, สมาคม, มูลนิธิ หรือองค์กรอื่นใด
- ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล (Data controller) หมายถึง บุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตัดสินใจเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล เช่น หน่วยงานของรัฐ หรือเอกชนโดยทั่วไป ที่เก็บรวบรวม ใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชน หรือลูกค้าที่มาใช้บริการ

^๙ <https://www.jrit-ichi.com/cutting/2022/04/01/1020/>

- ผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล (Data Processor) หมายถึง บุคคลหรือนิติบุคคลซึ่ง ดำเนินการเกี่ยวกับการเก็บ รวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามคำสั่งหรือในนามของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล เช่น บริการ cloud service เป็นต้น^{๑๐}

กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นกฎหมายที่คุ้มครองสิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล และกำหนดหน้าที่ให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลและผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลปฏิบัติตาม ในกรณีที่กระทำการใด ๆ อันเกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่น

กฎหมายกำหนดให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลมีสิทธิที่จะดำเนินการดังต่อไปนี้

๑. สิทธิได้รับแจ้งรายละเอียดในการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล (Right to be informed)
๒. สิทธิในการขอเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคล (Right to access)
๓. สิทธิขอให้ออนข้อมูลส่วนบุคคล (Right to data portability)
๔. สิทธิคัดค้านการเก็บ รวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล (Right to object)
๕. สิทธิขอให้ลบหรือทำลาย หรือทำให้ข้อมูลส่วนบุคคลเป็นข้อมูลที่ไม่สามารถระบุตัวบุคคลได้ (Right to erasure/Right to be forgotten)
๖. สิทธิขอให้ระงับการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล (Right to restrict processing)
๗. สิทธิขอให้แก้ไขข้อมูลส่วนบุคคล (Right to rectification)
๘. สิทธิในการเพิกถอนความยินยอม (Right to Withdraw Consent)

ซึ่งเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลมีสิทธิที่จะดำเนินการดังกล่าว โดยแจ้งไปยังผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งจะต้องมีหน้าที่แจ้งช่องทางการใช้สิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลให้ได้รับทราบ และจะต้องมีการกำหนดกลไกในการดำเนินการดังกล่าวด้วย

อย่างไรก็ตาม กรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลต้องการจะใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าของข้อมูล จะต้องอ้างอิงถึงฐานกฎหมายที่จะดำเนินการดังกล่าว ดังนี้

๑. ฐานความยินยอม (Consent)

กรณีที่เจ้าของข้อมูลสมัครใจ ยินยอมให้ผู้ควบคุมข้อมูลประมวลผลได้ โดยหากต้องการใช้ความยินยอมเป็นฐานในการประมวลผล ผู้ควบคุมข้อมูลจะต้องขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลให้ยอมรับหรืออนุญาตให้มีการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลนั้นๆ โดยต้องเป็นสถานการณ์ที่เจ้าของข้อมูลสามารถเลือกที่จะปฏิเสธได้ และหากเจ้าของข้อมูลเลือกที่จะปฏิเสธผู้ควบคุมข้อมูลก็ไม่สามารถประมวลผลข้อมูลได้

^{๑๐} https://www.dct.or.th/upload/downloads/1612025563SummaryPDPA_DigitalCouncilofThailand.pdf

๒. ฐานพันธะสัญญา (Contract)

กรณีที่มีการประมวลผลข้อมูลจำเป็นต่อการให้บริการตามสัญญาที่ตกลงกันไว้ระหว่างผู้ควบคุมข้อมูลและเจ้าของข้อมูลหรือเมื่อจำเป็นต้องประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อปฏิบัติตามคำขอของเจ้าของข้อมูลก่อนที่จะเข้าสู่การทำสัญญา หากใช้สัญญาดังกล่าวเป็นฐานในการประมวลผลแล้วก็ไม่ต้องขอความยินยอมเพิ่มเติม ฐานนี้ใช้ได้กับข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไปเท่านั้น ไม่สามารถใช้กับข้อมูลอ่อนไหว (sensitive data) ได้

๓. ฐานหน้าที่ผูกมัดตามกฎหมาย (Legal Obligation)

กรณีการประมวลผลข้อมูลจำเป็นต่อการปฏิบัติหน้าที่ที่ผู้ควบคุมข้อมูลนั้นมีตามที่กฎหมายกำหนด ผู้ควบคุมข้อมูล จะต้องระบุได้อย่างชัดเจนว่ากำลังปฏิบัติหน้าที่ตามบทบัญญัติใดของกฎหมาย หรือทำตามคำสั่งของหน่วยงานใดของรัฐที่มีอำนาจ

๔. ฐานประโยชน์ที่สำคัญแห่งชีวิต (Vital Interests)

กรณีที่มีการประมวลผลข้อมูลมีความจำเป็นต่อการปกป้องประโยชน์สำคัญของเจ้าของข้อมูลหรือบุคคลอื่น เช่น ป้องกันอันตรายร้ายแรงอันอาจเกิดต่อสุขภาพและชีวิตด้วยการประมวลผลข้อมูลสุขภาพหรือข้อมูลอ่อนไหว (sensitive data) ผู้ประกอบการจะสามารถใช้ฐานนี้ในการประมวลผลได้เฉพาะในกรณีที่เจ้าของข้อมูลอยู่ในสถานะที่ไม่สามารถให้ความยินยอมได้ และไม่มีวิธีอื่นที่สามารถปกป้องชีวิตบุคคลอื่นโดยไม่ต้องประมวลผลข้อมูลนี้แล้ว

๕. ฐานภารกิจของรัฐ (Public Interest)

กรณีที่มีการประมวลผลข้อมูลจำเป็นต่อการดำเนินงานตามภารกิจของรัฐเพื่อประโยชน์สาธารณะที่กำหนดไว้ตามกฎหมายผู้ที่ประมวลผลข้อมูลตามฐานนี้ได้มักเป็นเจ้าหน้าที่หรือองค์กรของรัฐ ที่ปฏิบัติภารกิจตามกฎหมาย รวมถึงหน่วยงานเอกชนที่ปฏิบัติหน้าที่ในการใช้อำนาจที่รัฐได้มอบหมายให้เพื่อผลประโยชน์สาธารณะตามกฎหมาย โดยอำนาจหน้าที่อันเป็นที่มาของภารกิจจะต้องมีความชัดเจนโดยสามารถอ้างอิงถึงกฎหมายที่ให้อำนาจได้อย่างเฉพาะเจาะจง

๖. ฐานประโยชน์อันชอบธรรม (Legitimate Interests)

ผู้ประกอบการอาจประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลในกรณีที่เป็นต่อการดำเนินการเพื่อประโยชน์อันชอบธรรมของผู้ควบคุมข้อมูลและบุคคลอื่น โดยไม่เกินขอบเขตที่เจ้าของข้อมูลสามารถคาดหมายได้อย่างสมเหตุสมผล เช่น การป้องกันอาชญากรรมและการฉ้อโกง การส่งต่อในเครือบริษัทเพื่อการบริหารจัดการภายในองค์กรที่ไม่รวมการส่งไปต่างประเทศ การรักษาความปลอดภัยของระบบและเครือข่าย การช่วยเหลือ

เจ้าหน้าที่รัฐในการปฏิบัติการกิจในลักษณะที่ไม่ขัดกับหน้าที่ในการรักษาความลับ การปฏิบัติตามกฎหมายของต่างประเทศที่จำเป็น เป็นต้น

๗. ฐานจดหมายเหตุ/วิจัย/สถิติ (Archives/Research/Statistic)^{๑๑}

กรณีนี้ ผู้ควบคุมข้อมูลสามารถนำเอาข้อมูลส่วนบุคคลมาประมวลผลได้บนพื้นฐานของการทำบันทึกจดหมายเหตุวิจัย หรือสถิติต่างๆ โดยต้องมีมาตรการปกป้องคุ้มครองข้อมูลนั้นอย่างเหมาะสม สอดคล้องกับหลักการพื้นฐานของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล หรือเป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

เมื่อพิจารณาการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลโดยอ้างอิงฐานประโยชน์อันชอบธรรมแล้วพบว่า การใช้ฐานประโยชน์อันชอบธรรมเป็นหนึ่งในฐานกฎหมายที่มีความยืดหยุ่นมากที่สุดในการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล อย่างไรก็ตาม การปรับใช้ฐานดังกล่าวมีหลักการใช้ว่าเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลสามารถคาดหมายได้อย่างสมเหตุสมผล และจะต้องมีผลกระทบต่อเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลเพียงเล็กน้อย อย่างไรก็ตาม หากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลประสงค์ที่จะให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลระงับการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลและมีการแจ้งสิทธิไปยังผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลก็ต้องหยุดการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าของข้อมูลผู้นั้นทันที

ทั้งนี้ ฐานประโยชน์อันชอบธรรมจะต้องถูกนำมาเป็นหลักในการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลเฉพาะเท่าที่จำเป็นต่อการดำเนินการเท่านั้น ตัวอย่างการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลโดยอ้างอิงฐานดังกล่าว เช่น การส่งต่อข้อมูลไปยังบริษัทในเครือเพื่อการบริหารจัดการภายในองค์กร (โดยจะไม่รวมถึงการส่งข้อมูลไปยังต่างประเทศ) การรักษาความปลอดภัยของระบบและเครือข่าย รวมถึงการติดกล้อง CCTV ภายในพื้นที่ของบริษัท เพื่อป้องกันการเกิดเหตุอาชญากรรมภายในพื้นที่หรือการฉ้อโกง เป็นต้น

การใช้ฐานประโยชน์อันชอบธรรมในการประมวลผลข้อมูลทำให้มีขอบเขตค่อนข้างกว้างและค่อนข้างยืดหยุ่นในการปรับใช้ ดังนั้น ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลจะต้องใช้ดุลยพินิจอย่างมาก เพื่อชั่งน้ำหนักระหว่างประโยชน์อันชอบธรรมนั้นไม่ให้ขัดกับสิทธิและประโยชน์ของเจ้าของข้อมูล โดยผู้ควบคุมข้อมูลจะต้องระบุได้ว่าอะไรคือประโยชน์อันชอบธรรมที่จะได้รับ และอะไรคือความจำเป็นของการประมวลผลข้อมูล อีกทั้ง ยังต้องมีหน้าที่ในการปกป้องสิทธิเสรีภาพและประโยชน์ของเจ้าของข้อมูลให้สมดุลกับประโยชน์อันชอบธรรมที่จะได้รับด้วย การใช้ดุลยพินิจเช่นนี้ย่อมทำให้เกิดความเสี่ยงมากในการตัดสินใจผิดพลาดซึ่งผู้ควบคุมข้อมูลอาจต้องรับผิดชอบในภายหลังได้ ซึ่งในการอ้างอิงฐานนี้เพื่อประมวลผล ผู้ควบคุมข้อมูลควรแน่ใจว่ามีความจำเป็นในการประมวลผลจริง ผลประโยชน์อันชอบธรรมนั้นมีความชัดเจน และต้องชั่ง

^{๑๑} <https://stang.sc.mahidol.ac.th/lib-Infographic/pdf/lawful-basis.pdf>

น้ำหนักระหว่างผลประโยชน์กับสิทธิและประโยชน์ของเจ้าของข้อมูล (Legitimate Interest Assessments - LIA) โดยมีหลักการตรวจสอบดังนี้ (๑) การตรวจสอบวัตถุประสงค์ (purpose test) (๒) การตรวจสอบความจำเป็น (necessity test) และ (๓) การตรวจสอบความสมดุลแห่งสิทธิ (balancing test)

ในการใช้ฐานนี้ผู้ควบคุมข้อมูลควรประเมินปัจจัยต่อไปนี้^{๑๒}

๑. ลักษณะของข้อมูลและผลประโยชน์ ซึ่งอาจขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ควบคุมข้อมูลกับเจ้าของข้อมูลเพื่อให้เข้าใจว่าเจ้าของข้อมูลมีความคาดหวังอย่างไรต่อการจัดการข้อมูล
๒. ผลกระทบและความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นจากการประมวลผล เช่น การเปิดเผยข้อมูลต่อบุคคลอื่น
๓. มาตรการปกป้องข้อมูลและคุ้มครองสิทธิประโยชน์ของเจ้าของข้อมูล

จากการศึกษาประเด็นของการใช้ฐานประโยชน์อันชอบธรรมในการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลตามที่ปรากฏในพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ พบว่าขอบเขตของการอ้างฐานประโยชน์อันชอบธรรมเพื่อใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าของข้อมูลนั้นมีขอบเขตที่ค่อนข้างกว้าง แม้ว่าจะมีหลักการใช้โดยคำนึงถึงการชั่งน้ำหนักระหว่างผลประโยชน์กับสิทธิและประโยชน์ของเจ้าของข้อมูลแล้วก็ตาม แต่ปัจจัยที่ประกอบการพิจารณานั้น ยังคงต้องอาศัยดุลยพินิจของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งก็คือผู้ที่ตัดสินใจนำข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าของข้อมูลไปใช้ประโยชน์ในด้านต่าง ๆ สิ่งที่ต้องระมัดระวังคือการตีความของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลในประเด็นการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าของข้อมูลที่จะตีความไปในทิศทางที่เป็นประโยชน์ของตัวเองมากกว่าการคุ้มครองสิทธิของเจ้าของข้อมูลซึ่งเป็นเจตนารมณ์ของกฎหมายดังกล่าว ดังนั้น ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลจึงควรใช้ฐานประโยชน์อันชอบธรรมเท่าที่จำเป็นโดยคำนึงถึงหลักนิติธรรมซึ่งเป็นหลักการที่มีขึ้นเพื่อคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน เป็นหนึ่งในหลักเกณฑ์ของการตีความเพื่ออ้างฐานดังกล่าวในการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าของข้อมูล เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการประกาศใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ด้วย

^{๑๒} <https://www.law.chula.ac.th/wp-content/uploads/2020/12/TDPG3.0-C5-20201208.pdf>

บรรณานุกรม

อินเทอร์เน็ต

- 【PDPA】 ถอดรหัส PDPA สร้างสมดุลแห่งการใช้ข้อมูลในยุคปัจจุบันและอนาคต, สืบค้นจาก <https://www.jrit-ichi.com/cutting/2022/04/01/1020/>, [สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๖๕]
- Digital Council of Thailand, สรุปสาระสำคัญของพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ The Personal Data Protection Act, สืบค้นจาก <https://www.dct.or.th/upload/downloads/1612025563Summary> PDPA_DigitalCouncilofThailand.pdf, [สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๖๕]
- คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, Thailand Data Protection Guidelines 3.0 แนวปฏิบัติเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล, สืบค้นจาก <https://www.law.chula.ac.th/wp-content/uploads/2020/12/TDPG3.0-C5-20201208.pdf>, [สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๖๕]
- คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, ๗ ฐานการประมวลผล พ.ร.บ. คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล, สืบค้นจาก <https://stang.sc.mahidol.ac.th/lib-Infographic/pdf/lawful-basis.pdf>, [สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๖๕]
- ภริภัทร ต่านธีระภากุล, หลักนิติธรรมและธรรมาภิบาลกับสังคมประชาธิปไตย (Rule Of Law and Good Governance in Democratic Society), สืบค้นจาก <http://web.krisdika.go.th/pdfPage.jsp?type=act&actCode=13764>, [สืบค้นเมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๖๕]
- รายงานการฝึกอบรมหลักสูตรการบริหารจัดการ เน้นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์, ระบบกฎหมาย ระบบศาล และระบบเทคโนโลยีสารสนเทศสนับสนุนการพิจารณาคดีของศาล:กรณีศึกษาเปรียบเทียบประเทศไทยกับประเทศออสเตรเลีย, สืบค้นจาก <https://oia.coj.go.th/th/file/get/file/2018092563cb8becd9b643af1869b6cadb530b1c194901.pdf>, [สืบค้นเมื่อวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๖๕]
- วรเจตน์ ภาคีรัตน์, หลักนิติรัฐและหลักนิติธรรม, สืบค้นจาก http://web.senate.go.th/lawdatacenter/includes/FCKeditor/upload/Image/b/b142%20jul_9_1.pdf, [สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๖๕]